

МУЗЕЈ ВОЈВОДИНЕ
MUSEUM OF VOJVODINA

ПРОМЕТЕЈ

Музеј жртава геноцида

МАЛО ИСТОРИЈСКО ДРУШТВО – НОВИ САД

Едиција:

ЗЛОЧИНИ ОКУПАТОРА И ЊИХОВИХ ПОМАГАЧА У ВОЈВОДИНИ

Књига 17

До сада објављено:

Књига 1

*Рација, III трупа масовних злочина у Бачкој, (2009), Нови Сад:
Прометеј и Мало историјско друштво – Нови Сад*

Књига 2

*Акција Виктора Томића и Покрећни бреки суд у Срему 1942. – V трупa
масовних злочина у Срему, (2010), Нови Сад: Прометеј и Мало историјско друштво – Нови Сад*

Књига 3

*Злочини окупатора и њихових помагача у Војводини према Јевреја,
(2011), Нови Сад: Прометеј и Мало историјско друштво – Нови Сад*

Књига 4

*Улазак мађарске војске у Бачку и Барању 1941.
(2011), Нови Сад: Прометеј и Мало историјско друштво – Нови Сад*

Књига 5

*Животи, рад и држање домаћих Немаца (Фолксдојчера) пре рата,
за време рата и за време окупације, (2012),
Нови Сад: Прометеј и Мало историјско друштво – Нови Сад*

Књига 6

*Почетак окупације и стварање НДХ као и први месеци „државно-правно“ уређења, (2013),
Нови Сад: Прометеј и Мало историјско друштво – Нови Сад*

Књига 7

*Дейоршација, VII трупa масовних злочина (Бачка и Барања) (2014),
Нови Сад: Прометеј и Мало историјско друштво – Нови Сад*

Књига 8

*„Армија“, II трупa масовних злочина (Бачка и Барања) (2015),
Нови Сад: Прометеј и Мало историјско друштво – Нови Сад*

Књига 9

*Принудан рад, VI трупa масовних злочина (Бачка и Барања) (2015),
Нови Сад: Прометеј и Мало историјско друштво – Нови Сад*

Књига 10

*Полицијске власти у НДХ, њихов представник у Срему др Јакоб Еликер и њихови злочини,
VI трупa масовних злочина (Срем) (2016),
Нови Сад: Прометеј и Мало историјско друштво – Нови Сад*

Штампање ове књиге омогућили су Градска управа за културу града Новог Сада
и Покрајински секретаријат за културу, јавно информисање и односе с верским заједницама.

**ЗЛОЧИНИ ОКУПАТОРА
И ЊИХОВИХ ПОМАГАЧА
У ВОЈВОДИНИ 1941–1945**

**III ГРУПА МАСОВНИХ ЗЛОЧИНА
У БАНАТУ**

МАСОВНА

УБИСТВА

Приредио др Драго Његован

Нови Сад, 2020.

ПОКРАЈИНСКА КОМИСИЈА ЗА УТВРЂИВАЊЕ ЗЛОЧИНА ОКУПАТОРА
И ЊИХОВИХ ПОМАГАЧА У ВОЈВОДИНИ

ЗЛОЧИНИ ОКУПАТОРА И ЊИХОВИХ ПОМАГАЧА У ВОЈВОДИНИ

III ГРУПА МАСОВНИХ ЗЛОЧИНА У БАНАТУ
МАСОВНА УБИСТВА

Приредио
др Драго Његован

Издавачи
Музеј Војводине, Нови Сад
ИК Прометеј, Нови Сад
Музеј жртва геноцида, Београд
Мало историјско друштво – Нови Сад

За издаваче
мр Тијана Станковић Пештерац
Зоран Колунџија
др Вељко Ђурић Мишина
др Драго Његован

Рецензенти
проф. др Слободан Бјелица
др Ненад Антонијевић

Уредници
мр Лидија Мустеданагић
Зоран Колунџија
др Александар Хорват

Коректор
приређивач

Унос текста
Татјана Вучићевић

Графички уредник
Владимир Ватић, ГРАФИТ

Штампа
Biograf Comp, Београд

Тираж
500 примерака

ISBN 978-86-81086-56-8 (МВ)
ISBN 978-86-515-1688-0 (Прометеј)
ISBN 978-86-87513-68-6 (МИД)

Садржај

Предговор приређивача	9
---------------------------------	---

МАСОВНА УБИСТВА

У в о д	13
-------------------	----

МАСОВНА УБИСТВА ПРВИХ ДАНА

Стрељање у Алибунару крајем прве половине априла 1941. г.	17
Стрељање у Срезу ковачичком: Дебељача, 17. април 1941. г.	23
Убиства у Мраморку 16. априла 1941. г.	25
Стрељање у Сечњу 7. и 23. IV 1941. г.	27
Стрељање у Петровграду 18. IV 1941. г.	29
Стрељања у Банатском новом селу 19. априла 1941. г.	31
Стрељања и вешања у Панчеву 20. априла 1941. г.	33
Стрељања у Вршцу 21. IV 1941. г.	38
Стрељања у Великој Кикинди 23. IV 1941. г.	41
Стрељања у Петровграду на Бошњаковом салашу 26. VII 1941. г.	43

МАСОВНА УБИСТВА РАДИ ИСТРЕБЉЕЊА

а. Стрељање у атару општине Јабука. Крајем лета и у јесен 1941. г.	47
б. Стрељања у Делиблатском песку. Октобра 1941. г.	52
в. Убијања на Островачкој ади. У јесен 1942. год.	54
г. Уморство болесника глађу и хладноћом у државној болници за душевне болеснике у Ковину. Током 1941-1943. год.	56
д. Ликвидирање Јевреја из душевне болнице у Ковину. 2. октобра 1942. год.	57
ђ. Покољ мађарских Јевреја у Панчеву.	58

МАСОВНА УБИСТВА РАДИ ОДМАЗДЕ

Стрељања у Петровграду. 31. VII 1941. године	63
Стрељања и вешања у Меленцима. 7. IX 1941. г.	68
Стрељање и вешање у Куманима. 7. IX 1941. год.	70
Стрељања и вешања у Мокрину. 7. септембра 1941. год.	72
Стрељање и вешање у Петровграду. 9. IX 1941. г.	74

Стрељање и вешање у Башаиду. 4. X 1941. г.	76
Стрељање и вешање у Вел. Кикинди. 3. I 1942. год.	78
Стрељање и вешање 150 жртава по тридесет у Бан. Аранђелову, Драгутинову, Вел. Кикинди, Мокрину и Петровграду. 9. I 1942. год.	80
А. Стрељање и вешање у Банатском Аранђеловцу.	82
Б. Стрељања и вешања у Драгутинову.	86
В. Стрељање и вешање у Великој Кикинди.	89
Г. Стрељање и вешање у Мокрину.	92
Д. Стрељање и вешање у Петровграду.	95
Стрељања у Панчеву. 10. III 1942. г.	100
Стрељања у Панчеву. 14. III 1942. г.	104
Стрељање у Српској Неузини. 11. IV 1942. год.	107
ВЕШАЊЕ 50 ЖРТАВА У ПАНЧЕВУ, ПЕРЛЕЗУ И МЕЛЕНЦИМА. 21. VI 1942.	109
А. Вешање у Панчеву.	110
Б. Вешање у Перлезу.	112
В. Вешање у Меленцима.	115
ВЕШАЊЕ 50 ЖРТАВА У САМОШУ, ЗАГАЈИЦИ И ГАЈУ. 14. X 1942. год.	117
А. Вешања у Самошу.	118
Б. Вешање у Гају.	120
В. Вешање у Загајици.	122
Стрељања у Острову.	124
Стрељање у Петровграду. 9. II 1943. г.	126
Стрељања у Белој Цркви. 26. II 1943. г.	128
Стрељање у Белој Цркви. 24. маја 1943. год.	132
Стрељање у Александрову. 16. јула 1943.	134
Стрељање у Загајици. 19. VII 1943.	136
Стрељање у Александрову. 16. VIII 1943.	138
Стрељање у Ченти. 19. VIII 1943.	140
Стрељање у Петровграду. 6. IX 1943. г.	142
Стрељање у Петровграду. 21. I 1944. год.	148
Стрељање у Петровграду. 11. II 1944. год.	150
Стрељање у Петровграду. 20. марта 1944. г.	152
Стрељање у атару општине Јабука. 2. јуна 1944.	155
Стрељање у атару општине Јабука. 19. јуна 1944. године.	157
Стрељање у Петровграду. 10. VII 1944.	159
Стрељање у Петровграду. 15. VIII 1944. г.	162
Стрељање у Петровграду. 13. IX 1944. г.	166
МАСОВНА УБИСТВА ЗАДЊИХ ДАНА	
Убиства у Ченти. Крајем августа 1944. г.	171
Стрељање у Српској Црњи. 18. IX 1944. год.	172
Убијања у Опову. Крајем септембра 1944. год.	174
Убијања у Црепаји. 3. октобра 1944. г.	175

Стрељање у Башаиду. 4. X 1944. г.	176
Стрељање у Српској Црњи. 5. октобра 1944. год.	177
Убиства у Борчи. 7. X 1944. г.	179
ОДГОВОРНОСТ И РАТНИ ЗЛОЧИНЦИ	181
ЖРТВЕ – ОШТЕЂЕНИЦИ И ШТЕТЕ.	189
ОДГОВОРНА ЛИЦА ЗА III. ГРУПУ МАСОВНИХ ЗЛОЧИНА „МАСОВНА УБИСТВА“	191
ПРИЛОГ: ФОТОГРАФИЈЕ	219
Белешка о приређивачу	245

ПРЕДГОВОР ПРИРЕЂИВАЧА

У 17. књизи едиције „Злочини окупатора и њихових помагача у Војводини“ објављујемо елаборат из III групе масовних злочина у Банату, под насловом „Масовна убиства“. Претходна, 16. књига едиције садржи елаборат под насловом „Логори“, који је сврстан у II групу масовних злочина, а такође се односи на Банат. На Банат се односе и елаборати који третирају цело подручје Војводине за време Другог светског рата. Као 3. књигу едиције објавили смо елаборат под насловом „Злочини окупатора и њихових помагача у Војводини против Јевреја“ 2011. године, а као 5. књигу у едицији елаборат под насловом „Живот, рад и држање домаћих Немаца – фолксдојчера пре рата, за време рата и за време окупације“ 2012. године.

Елаборат Покрајинске комисије за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача у Војводини израдили су стручњаци Анкетне комисије за Банат, који се односи на тему „Масовна убиства“ на основу налаза месних, општинских, среских и окружних повереништава, статистичких података, заплењених оригиналних докумената и изјава саслушаних жртава, сведока и злочинаца који су били доступни. Референт Анкетне комисије је био Душан Пандуров.

У овој књизи репродукован је примерак елабората „Масовна убиства“, који се налази у данашњој Збирци историјских докумената Одељења савремене историје Музеја Војводине, инв. бр. 30.540., као наслеђе Архивске збирке Историјског музеја Војводине, односно претходног Музеја револуције Војводине, који је настао из Збирке НОБ Војвођанског музеја. У сваком случају, ови документи су преузети из Архиве ПК КПЈ за Војводину. На елаборату налази се и инв. бр. 1.140, под којим је Покрајинска комисија запримила овај документ као званичан, дана 26. априла 1946. године. Документ је својим потписом и печатом Покрајинске комисије оверио секретар Комисије Стеван Илић.

Елаборат је писан на латиничној писаћој машини, јер су ћириличне машине за време рата биле уништаване. Ми га објављујемо на српској ћирилици, задржавајући наведена немачка и мађарска имена на немачкој и мађарској латиници, уз транскрипцију у српском писму где год је то урађено и у елаборату. Наше интервенције и исправке тичу се словних грешака, евентуалних очигледних погрешака дактилографа које мењају смисао речи и реченице, те знакова интерпункције. У тада важећи правопис и стил аутора нисмо дирали. Аутентичност ове архивске грађе је апсолутно

сачувана, тако да се може користити и као изворник. Уосталом, изворник је доступан истраживачима и заинтересованим странкама у Музеју Војводине у Новом Саду.

Приређивач се захваљује управи Музеја Војводине, на челу са мр Тијаном Станковић Пештерац, на прилици да се овај елаборат приреди за штампу, Татјани Вучичевић, која је основни текст унела у компјутер и по мојим инструкцијама вршила коректуру, мр Дарјушу Самии-у, вишем кустосу историчару, на одабиру одговарајућих фотографија из Збирке фотографија Музеја Војводине, др Александру Хорвату, кустосу историчару, као стручном сараднику, мр Лидији Мустеданагић, уредници издања Музеја Војводине и другим колегама и колегиницама из Музеја. Такође, приређивач се захваљује суиздавачима ове књиге: Издавачкој кући Прометеј из Новог Сада, на челу са Зораном Колунцијом, Музеју жртава геноцида из Београда, на челу са др Вељком Ђурићем Мишином, те сарадницима Малог историјског друштва – Нови Сад, које је и покренуло ову едицију.

Посебну захвалност дугујемо граду Новом Саду и његовој Управи за културу, која континуирано учествује у финансирању објављивања књига из едиције „Злочини окупатора и њихових помагача у Војводини“, као и АПВ, односно Покрајинском секретаријату за културу, јавно информисање и односе с верским заједницама, за финансијску подршку реализацији овог пројекта.

Надајући се да ће овај пројекат бити финализован 2021. или 2022. године објављивањем преосталих елабората који се односе на Банат и Бачку за време Другог светског рата, приређивачу је част да изјави, да труд који је уложио на публикавању најважнијих налаза Покрајинске комисије за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача није био узалудан, јер је до сада резултирао едицијом од 17 књига. Из досадашње научне и јавне рецепције изузетног напора Покрајинске комисије Војводине, најорганизованије и најпродуктивније установе овог типа на подручју целе некадашње Југославије, произилази и обавеза да се за штампу приреде и преостали елаборати.

Др Драго Његован,
музејски и научни саветник
у пензији

ГЛАВНЕ ПОСРЕДНЕ ОДЕЛО
АУТОНОМНЕ ПОКРАЈИНЕ ВОЈВОДИНЕ
ПОКРАЈИНСКА КОМИСИЈА
за разјашавање злочина усташа и нем. окуп. у Војводини

Број 1440

ЗГ. П. 1946 год.

НОВИ САД

III GRUPA MASOVNIH ZLOČINA

у Савошћу

MASOVNA UBISTVA

Број. Комисијале утјох. дел. 1440
Ст. ут. в. 1946 год. у Војводини
Ист. бр. 1440

МАСОВНА УБИСТВА

U v o d.

Da bi se заштитили животи мирног становништва за време rata u позадини фронта i u okupiranim zemljama medjunarodno javno pravo postavilo je principe, koje su skoro sve државе prihvatile i obavezale se na поштовање istih putem raznih konvencija.

Поштовање живота i слободе мирног становништва jeste начело medjunarodnog prava. Okupacije kao фактично stanje zahteva od становништва послушност, a не i оданост. Represalije mogu да се употребе samo protiv boraca neprijateljske vojske i то под условима да се крећу u границама ђовежности. Neprijatelj ima да штеди civilno становништво, ukoliko се оно isдржава od svakog vojnog postupka, jer се u protivnom на njega mogu primeniti vojni zakonski propisi sa svojim najstrožijim kaznama. Ali i те kazne može се употребити samo prema učinocima кањаживе радње, a не prema treћим licima, ђак ni kao represalije, jer kazna može i треба да погоди samo krивца. Drugo ту kaznu može да izрекне samo vojni sud.

Nemci medjutim, ni prošlog avetskog rata nisu се pridržavali medjunarodnih pravnih propisa a tako isto ni u ovom ratu. Nemci nepoštuju обавезе primljene medjunarodnim konvencijama. Po nemačkom shvatanju не postoji pravo koje је protivno nemačkom interesu. Prihvatili су makijavelističko rezonovanje да cilj opravdava svako sretstvo. Cilj rata је uništiti neprijatelja po svaku cenu pa се zato sretstva nebireju, niti се ima vremena за то.

Takvim predrasudama i shvatanjima bili су nadahnuti Nemci koji су došli да okupiraju Banat. A tako isto су osedali

МАСОВНА УБИСТВА

Увод

Да би се заштитили животи мирног становништва за време рата у позадини фронта и у окупираним земљама, међународно јавно право поставило је принципе, које су скоро све државе прихватиле и обавезале се на поштовање истих путем разних конвенција.

Поштовање живота и слободе мирног становништва јесте начело међународног права. Окупација као фактично стање захтева од становништва послушност, а не и оданост. Репресалије могу да се употребе само противу бораца непријатељске војске и то под условима да се крећу у границама човечности. Непријатељ има да штеди цивилно становништво, уколико се оно уздржава од сваког војног поступка, јер се у противном на њега могу применити војни законски прописи са својим најстрожијим казнама. Али и та казна може се употребити само према учиниоцима кажњиве радње, а не према трећим лицима, чак ни као репресалије, јер казна може и треба да погоди само кривца. Друго ту казну може да изрекне само војни суд.

Немци међутим, ни прошлог светског рата нису се придржавали међународних правних прописа а тако исто ни у овом рату. Немци не поштују обавезе примљене међународним конвенцијама. По немачком схватању не постоји право које је противно немачком интересу. Прихватили су макијавелистичко резонување да циљ оправдава свако средство. Циљ рата је уништити непријатеља по сваку цену, па се зато средства не бирају, нити се има времена за то.

Таквим предрасудама и схватањима били су надахнути Немци који су дошли да окупирају Банат. А тако исто су осећали и радили и банатски Немци. Оваквом немачком схватању много је допринела и Хитлерова теорија расе, у којој немачки народ на челу са најчистијим расним претставницима има пред собом мисију да загосподари Европом и створи историју барем за 1000 г. унапред. Српски народ као огранак словенског племена нижа је и мање вредна раса те има да служи циљевима више расе. Али српски народ живи и на територији која спада у немачки животни простор и за то треба тај простор на неки начин очистити, јер и Банат треба да постане житница немачке Европе.

Немци нам изазивачки бацају у очи лаж да је ова земља била и да ће остати немачка. И не покушавају то да докажу, јер није тако далеко доба Марије Терезије и

Јосифа Другог када су богате банатске равнице гостољубиво примиле у своје крило сиромашне немачке исељенике. Примиле су их и пружиле им све своје дарове. Сада је дошло доба да се домаћину ода признање и Немци су га одали, али на свој начин.

Захваљујући политичкој оријентацији последњих југословенских влада, пета колона успела је да се у Банату несметано развије и учврсти своје позиције. Када су у Банат ушле прве СС трупе затекле су већ спремљен терен. Швабе су већ преузеле власт и заузеле важније положаје раније, иза кулиса, одређене. СС трупе донеле су фирму под којом су банатским Немцима – Банатерима дале широко и несметано поље рада. Вођа немачке народносне групе у Србији и Банату, како је себе назвао Др СЕП ЈАНКО, познатим *Aufrur*-ом, позвао је све Фолксдојчере у Банату и Србији на сарадњу и Банатери листом су се одазвали овом позиву. И тада под окриљем национал-социјализма Швабе дају маха својим садистичким притајеним најнижим и најпримитивнијим страстима. До рата мирни и лојални грађани преко ноћи претворили су се у крвожедне звери, које са својим свирепостима могу да се такмиче са злочинима средњевековне инквизиције.

МАСОВНА УБИСТВА ПРВИХ ДАНА

СТРЕЉАЊЕ У АЛИБУНАРУ

Крајем прве половине априла 1941. г.

Немачка војска у свом офанзивном наступу кроз Банат у пролеће 1941. г. вршила је масовна убиства нашег живља без оправданог разлога и датог јој повода за то, од стране мирног становништва, које се у овим операцијама окупирања земље сасвим мирно и повучено држало. Та убиства вршена су по личној иницијативи појединих команданата јединица, које су запоседале насељена места, па чак и по личном ћефу појединих немачких војника.

У надирању преко румунске границе прво веће место у Банату где су се трупе СС дивизије „Рајх“ зауставиле био је Алибунар. У Алибунару немачке трупе стигле су већ 11. априла 1941. године. У Алибунару извршена су масовна убијања самог дана доласка немачких трупа и то почев од 4 часа по подне па током целе ноћи до 12. априла 1941. године у подне, од када су даља убиства вршена на основу пресуде Војног суда у току даљих 8 дана.

Немачке трупе дошавши под само село Алибунар дознале су, и речено им је било, да се у селу налазе четници. Сазнавши ово немачки војници су, наишавши на прве групе, и залазећи у сваку кућу, све мушкарце без обзира на године старости побили. Овом бесомучном убијању учинило је крај обавештење да је то цигански и румунски крај, да у том крају Срба нема, а да четника уопште није ни било. Тада је тек убијање од реда престало. Трупе су наставиле продирање у село. Ушавши дубље, трупе су наишле на једну групу југословенских војника око 30 људи у дворишту куће Саве Жана. Све су ове војнике поубијали и ако ови код себе нису имали оружје, а и руке су дизали у знак предаје. Ово убијање противно свим међународним конвенцијама извршили су немачки војници на очиглед и у присуству својих официра. Истодобно саопштено је било тим првим одредима немачких трупа да је у селу погинуо ађутант команданта дивизије у чину капетана, те је трупама наређено да наставе даље убијање од реда, да би се на тај начин осветила смрт капетанова, пошто је војницима претстављено, да је ађутант погинуо од стране четника као нерегуларне југословенске војске. Војници су по добијеној наредби зашли у тзв. Мали сокак, улазили су у сваку кућу и без обзира на пол и старост све живо побили, тако да нису имали милости ни према једном четрнаестогодишњем дечку који је клечећи молио за милост. Сви поубијани остали су на месту где је тко пао. Тек током следећег дана било је наређено

Србима из места да лешеве покупе и закопају у порти српске цркве. Ту је настао први масовни гроб невиних жртава нацистичког терора. У том масовном гробу покопано је укупно 38 лица, од којих око 30 војника, док су остали Срби и Цигани, из места. Осим ових, још око 40 лешева однето је и сахрањено потајно на гробљу од стране сродника.

Колико је убијање било бесомучно, безразложно, неоправдано и зависило од моменталног расположења сваког појединачног окупаторског војника види се најбоље из исказа сведока очевидаца КРАВАРСКОГ ЛАЗЕ, ратара из Алибунара, који је на записнику Анкетне Комисије у Алибунару од 2. децембра 1944. године између осталог рекао: пре убиства мога сина немачки СС војници после уласка у Алибунару одмарали су се пред кућом Краварског Пере, који је преко пута од моје куће. На улици било је пуно света, међу осталима и мој син, пок. СВЕТОЗАР ТОДОРОВ, даље ЕМИЛИЈА ДАДИЋ, ТУБИЋ ВИТА, ВРАГОВИЋ БОЖА, ЗЕЛЧЕВ СТЕВА, МИЛОШ ЈУЛИЈАН и МИЛОШ ЕВА и други. У то је приступила војницима оvd. Немица ТАКС ЈУЛА и нешто им је немачки говорила. После тога разговора устане један војник и упери пушку на мог покојног сина Светозара, док други војник скочи првом иза леђа и обухвати га да спречи пуцање, а мојем сину руком покаже да се склони. Војник са пушком одгурне оног војника који је хтео да спречи пуцање и опали пушком на мога сина и убије га. Затим редом стреља ДАДИЋ ЕМИЛИЈУ, ВРАГОВИЋ БОЖУ, ТУБИЋ ВИТУ, ЗЕЛЧЕВ СТЕВУ, МИЛОШ ЈУЛИЈАНА, МИЛОШ ЕВУ, даље два форшпанције који су баш, пролазили том улицом са колима, док се неки разбегли када су видели шта војник ради.

Масовна убиства наставиле су немачке војне власти одмах следећег дана, по уласку у село на тај начин што су пред Војни суд своје СС дивизије „Рајх“ извеле лица за које је тврђено да су четници. Овај суд донео је прву пресуду 12. априла 1941. год. Ова је пресуда одмах и извршена. На основу ове пресуде стрељано је 28 лица на крају села, јужно од друма према Банатском Карловцу на месту званом „Селиште“. Ту је настао други масовни гроб невино стрељаних од немачких варвара, то је други доказ носилаца нове немачке културе. У овом гробу укупно је покопано 54 лица.

О стрељанима у Алибунару на дан 12. априла 1941. г. Војни преки суд обраћајући се Србима издао је следећи:

Проглас

СРПСКИ ДРЖАВЉАНИ

Петар Рибаров, Вершец,	Јовановић Данило, Грачац,
Мирослав Манојловић, Губеревац,	Кнежевић Илија, Лика,
Тошовић Душан, Вершец,	Брдар Миле, Стари Лец,
Божовић Велимир, Голубовац,	Радован Пешут, Банат. Соколовац,
Голошин /Боривој/ Борислав, Вершец,	Грба Ђуро, Милетичево,
Белић Милан, Идвор,	Базалић Љуба, Алибунар,
Ђура Кнежевић, Велики Гај,	Миливојев Милан, Алибунар,
Илић Спасоје, Алибунар,	Вујичић Илија, Велики Гај,
Лунгулов Ђурица, Велики Гај,	Бокшан Миша, Фердин,

Ковач Васа, Долово,
Милан Вујичић, Алибунар,
Ненезић Душан, Никшић,
Драгомир Цинцар, Фердин,
Живојнов Аца, Алибунар,
Осуђени су на смрт због четниковања и стрељани су.

Михајловић Душан, Велики Гај,
Радуловић Илија, Велики Гај,
Михајло Вујичић, Велики Гај,
Лазар Миљевић, Велики Гај,
Прица Душан, Мариолана.

Потпуно тачно утврђено је да организованог четничког отпора у моменту дола-ска немачке војске није било. Никаква четничка акција није ни постојала. Немачке војне власти, на инсистирање месних Немаца прогласиле су сваког Србина за четника, код којег је било пронађено ма шта од војне спреме, што је уједно служило за основ Војном суду да то лице без даљег осуди на казну смрти. Тако су пред овај војни суд као четници извођени демобилисани југословенски војници који су се враћали својим кућама без оружја и без икакве ратне спреме, а од војничких ствари, ако је ко имао, имао је само цокуле. Већ и то је било довољно да то лице буде проглашено за четника и тиме уједно осуђено на смрт.

Сам поступак пред овим Војним судом није могао бити утврђен. Зна се само толико да је поступак био веома брз и кратак и да се у оквиру суђења није изводио никакав доказни поступак, а још мање доносила формална пресуда. О стрељању 28 лица суд је издао плакат са именима на смрт пресуђених уз образложење да се осуђују на смрт због четниковања. Међутим, у плакату није било наведено у чему се ово четниковање састојало и каква су дела кажњена лица извршила у оквиру тог тако строго инкриминисаног четниковања.

Из поступка који је вођен [пред] поменутиим Војним судом, о каснијим појединачним суђењима могло се установити да је појам четниковања био опширан по замисли немачких војних власти. Тако је из тог разлога пресуђен на смрт стрељањем КОСТИЋ С. МИЛАН, бивши чиновник среског начелства у Алибунару због неке свађе са једним Немцем из дана непосредно пред рат. Из истог разлога појединачно стрељан је и АРТ ЛАДИСЛАВ, адвокатски приправник, набеђени организатор четничког удружења и велики Србин. Такође појединачном пресудом истог Војног суда пресуђен је на смрт стрељањем и ПАПРИЦА ИЛИЈА, умировљени жандармеријски наредник, колониста из Владимироваца, што је наводно припадао четничком удружењу. У свим овим појединачним пресудама није констатована од стране Војног суда никаква радња или било ма какво дело које би се могло оквалификовати као дело уперено против немачке војске, без обзира на то што ова лица нису били војници те нису ни могли са оружјем у руци ма шта предузети против немачких нападача, јер оружје нису ни имали. О овим појединачним стрељањима Војни суд није објављивао прогласе, ни пресуде. За ове догађаје сазнало се на тај начин што су мештани видели жртве када су спровођене на губилишта, или пак што је неки од Фолксдојчера ово саопштио у селу некоме, те се тако за ова стрељања и сазнало.

Сасвим тачно је утврђено да је при овим убиствима, а нарочито убиствима вршеним на основу пресуде Војног суда имао одлучујуће улоге и месни Културбунд. Виђени чланови Културбунда позивани су пред Војни суд где су информативно били саслушани, а по њиховим интенцијама је и рађено. Сам рад Војног суда као и учешће појединих чланова Културбунда особно у самом суђењу није у потпуности расветљен.

Ово из тог разлога што од стране суда ниједно лице није ослобођено, пошто је свако лице, које је пред суд било изведено, било пресуђено на смрт, па је с тога немогуће установити какав је био ток суђења, ко је све од мештана и у којој мери учествовао у самом суђењу.

Све жртве које су извођене пред Војни суд, како она група од 28. лица, тако и ове које су појединачно стрељане, биле су затворене у српској цркви, која је била претворена у затвор. Овде су били затворени и одреди ратних заробљеника. Из ове гомиле извођени су они који су имали бити предведени пред Војни суд. Жртве нарочито оне из прве групе од 28. лица држане су у затвору свега дан и по. За то време извршено је њихово хапшење, преслушавање, суђење и стрељање.

14. фебруара 1945. г. претставници Експозитуре Анкетне Комисије у Алибунару извршили су ексхумацију лешева закопаних на „Селишту“. У три гроба нађено је укупно 54 леша. Од тих идентификовано је од стране сродника побијених укупно 16 лица и то:

1. МИЛУНОВ БРАНИСЛАВА, из Избишта,
2. КНЕЖЕВИЋ ЂУРЕ, ратара из Великог Гаја,
3. МИХАЈЛОВИЋ ДУШАНА, из Великог Гаја,
4. РИБАРОВ ПЕТРА, из Вршца,
5. БОЈАЧИЋ ИЛИЈЕ, ратара из Великог Гаја,
6. НЕНЕЗИЋ ДУШАНА, порезника из Алибунара,
7. БОКШАН МИШЕ, из Фердина,
8. ИЛИЋ СПАСОЈА, из Алибунара,
9. БОШЊАЧКИ ЂОКЕ, из Вршца,
10. ТОШОВИЋ ДУШАНА, ученика из Вршца,
11. ЦИНЦАР ДРАГОМИРА, ратара из Фердина,
12. ЛУНГУЛОВ ЂУРИЦЕ, ратара из Великог Гаја,
13. ПРИЦА ДУШАНА, финансијера из Мариолане,
14. МИЛИВОЈЕВ МИЛАНА, ратара из Алибунара,
15. БАСАЛИЋ ЉУБЕ, ратара из Алибунара и
16. РАДУЛОВИЋ ИЛИЈЕ, ратара из Александровог Гаја.

Осталих 38 жртава није могло бити идентификовано.

15. фебруара 1945. године представници Експозитуре Анкетне Комисије у Алибунару извршили су ексхумацију лешева закопаних у порти српске православне цркве. У једном гробу нађено је укупно 38 жртава.

Утврђен је идентитет следећих лица:

1. ВРАГОВИЋ МАТЕЈЕ, из Алибунара,
2. ПУМПАЛОВИЋ БОГОСАВА, војника вршачког гарнизона,
3. СУВАЧКИ РАДОСЛАВА, жељезничара из Алибунара,
4. ЂУРЂЕВ МИЛИВОЈА, из Алибунара,
5. ЂУРЂЕВ ЉУБОМИРА, из Алибунара,
6. ВАСИЋ СТЕВАНА, војника из Јарковца,
7. ЈАЦКОВ ПАЈЕ, из Алибунара,
8. ЈОН ЧУКЕ, Циганина из Алибунара,
9. ЈОН ЈОЦЕ, Циганина из Алибунара,
10. РОШУ МАКСЕ, Циганина из Алибунара,